

MINISTER SKARBU PAŃSTWA

MSP/DA/1531/13

Warszawa, dn. 7 października 2013 r.

dot. DDP-II-4310-37-1/SK/13

Pan
Władysław Kosiniak-Kamysz
Minister Pracy i Polityki Społecznej

W odpowiedzi na pismo z dnia 24 września 2013 r., znak DDP-II-4310-37-1/SK/13, dot. petycji przekazanej do Ministra Skarbu Państwa, w dniu 11 września 2013 r., zawierającej postulaty NSZZ Solidarność, OPZZ i FZZ, mając na względzie wagę poruszanych zagadnień, przekazuję stanowisko MSP, w kolejności zgłoszonych problemów i postulatów.

1 i 2. Kontrola i stanowcze egzekwowanie podpisanych umów prywatyzacyjnych. Nadzór właścicielski wobec zobowiązań inwestorów odnośnie zapisanych w pakietach prywatyzacyjnych inwestycji.

Z dniem 1 maja 2012 r. w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 16 marca 2012 r. o likwidacji delegatur terenowych Ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 81, poz. 459), dotychczasowe kompetencje realizowane przez 13 delegatur terenowych MSP w zakresie nadzorowania realizacji zobowiązań pozacenowych wynikających z umów prywatyzacyjnych, w tym naliczania kar umownych od niezrealizowanych lub nienależycie zrealizowanych zobowiązań, zostały skupione w Ministerstwie Skarbu Państwa w Warszawie i powierzone Departamentowi Nadzoru Właścicielskiego.

Według stanu na dzień 27 września 2013 r. Ministerstwo Skarbu Państwa nadzoruje realizację zobowiązań pozacenowych w 207 czynnych umowach prywatyzacyjnych.

W ramach kompetencji MSP wykonuje między innymi następujące działania:

- kontroluje stan realizacji zobowiązań pozacenowych wynikających z umów,
- egzekwuje zobowiązania sprawozdawcze, czym mobilizuje inwestorów do terminowej realizacji zawartych umów prywatyzacyjnych,
- egzekwuje kary umowne i kwoty gwarancyjne w przypadku stwierdzenia niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązań wynikających z umów prywatyzacyjnych.

Większość umów prywatyzacyjnych zawiera zobowiązania pozacenowe. Przede wszystkim są to zobowiązania inwestycyjne, socjalne, kapitałowe oraz z zakresu ochrony środowiska i informacyjno-sprawozdawcze.

Zobowiązania inwestycyjne stanowiące najbardziej istotną z gospodarczego punktu widzenia, grupę zobowiązań pozacenowych podlegających kontroli MSP obejmują przeszło 70% wszystkich nadzorowanych umów prywatyzacyjnych.

Realizacja zobowiązań inwestycyjnych według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. w umowach obecnie nadzorowanych (umowy czynne) kształtuje się następująco:

- 7 306 922 tys. zł. – wartość czynnych zobowiązań inwestycyjnych,
- 1 417 557 tys. zł – łączne wykonanie inwestycji,
- 35 650 tys. zł (0,49% ogólnej kwoty zobowiązań) – nakłady inwestycyjne niewykonane.

Niewykonanie któregokolwiek z nadzorowanych zobowiązań pozacenowych stwierdzono w 44 czynnych umowach prywatyzacyjnych (ok. 21%).

Łączna wartość zobowiązań pozacenowych z tytułu wszystkich dotychczas zawartych umów prywatyzacyjnych (czynnych i zamkniętych), według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. wynosi blisko 59 mld zł, z czego kwota niewykonanych przez inwestorów zobowiązań pozacenowych wynosi ponad 605 mln zł (ok. 1,2%).

MSP prowadzi od początku monitorowania umów prywatyzacyjnych Rejestr inwestorów niewykonujących lub nienależycie wykonujących zobowiązania pozacenowe. Rejestr ten obejmuje 405 inwestorów, którzy nie wykonali łącznie 1 152 zobowiązań umownych, w tym 324 zobowiązań inwestycyjnych.

Oprócz analiz sprawozdań inwestorów, raportów biegłych rewidentów ważnym elementem zwiększającym skuteczność nadzoru i monitoringu zobowiązań prywatyzacyjnych są bezpośrednie kontrole w prywatyzowanych spółkach. Ich przeprowadzenie daje Skarbowi Państwa możliwość reagowania na negatywne zjawiska, mogące w przyszłości prowadzić do niezrealizowania przez inwestora zobowiązań umownych.

Umowy prywatyzacyjne zawierają postanowienia dotyczące uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa w przypadku niewykonania zobowiązań. Najczęściej stosowaną sankcją za niezrealizowanie zobowiązań jest kara umowna/klauzula gwarancyjna, której wysokość odzwierciedla wartość przewidzianych do wykonania zobowiązań.

Zadaniem i obowiązkiem Ministra Skarbu Państwa jest dbanie o interes ekonomiczny i finansowy Skarbu Państwa, a zabezpieczenie tego interesu przejawia się między innymi poprzez skuteczną egzekucję należności wymagalnych.

Minister Skarbu Państwa, zauważając wagę zagadnień związanych ze sprawowaniem nadzoru nad realizacją zobowiązań pozacenowych, wynikających z umów prywatyzacyjnych oraz koniecznością jego dalszego wzmocnienia i profesjonalizacji, powołał Departament Działań Poprywatyzacyjnych, którego jednym z podstawowych zadań będzie monitorowanie sytuacji spółek po prywatyzacji. W szczególności Departament skupi się na nadzorze realizacji wszelkich zobowiązań pozacenowych wynikających z umów prywatyzacyjnych.

3. Wprowadzenie regulacji zobowiązujących inwestora przy prywatyzacji do zawarcia z pracownikami pakietu socjalnego oraz utrzymanie zatrudnienia.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami zawarcie pakietu socjalnego pomiędzy investorem strategicznym a pracownikami prywatyzowanej spółki może nastąpić, co do zasady w przypadku prowadzenia procesu prywatyzacji w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia.

Pozostałe tryby publiczne tzw. prywatyzacji branżowej (pozagiełdowej), tj. aukcja i przetarg nie przewidują negocjacji pakietu socjalnego, z zastrzeżeniem, że tryb przetargowy

dopuszcza możliwość umów prywatyzacyjnych zawierających zobowiązania pozacenowe (w tym gwarancje zatrudnienia).

Należy podkreślić, że kwestia wyboru trybu prywatyzacji jak również zawarcia zobowiązań pozacenowych (w tym socjalnych) w umowach prywatyzacyjnych analizowana jest indywidualnie dla każdej prywatyzowanej spółki z uwzględnieniem m.in. sytuacji ekonomiczno-finansowej danej spółki, jej wielkości i poziomu zatrudnienia – tak aby ewentualne zobowiązania pozacenowe były racjonalne i miały gospodarcze uzasadnienie.

Niezależnie od powyższego zgodnie z wytycznymi Komisji Europejskiej akcje spółki winny być sprzedane inwestorowi proponującemu najwyższą cenę i nie powinny istnieć jakiegokolwiek warunki w umowie prywatyzacyjnej obniżające cenę sprzedaży – w przeciwnym razie z prywatyzacją spółki mogłoby się wiązać udzielenie niedopuszczalnej pomocy publicznej.

W związku z powyższym w opinii MSP brak jest przesłanek do wprowadzenia regulacji uwzględniających ww. postulat związków zawodowych. Niemniej w każdym przypadku Ministerstwo Skarbu Państwa analizuje możliwość zabezpieczenia pracowników, zawarcia pakietów inwestycyjnych, czy pakietów socjalnych.

4. Ustanowienie obowiązku prowadzenia corocznych negocjacji z przedstawicielami pracowników w sprawie wzrostu wynagrodzeń w roku następnym.

Obowiązek corocznych negocjacji z przedstawicielami pracowników w sprawie wzrostu wynagrodzeń w roku następnym wynikał z przepisów ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 1995 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.).

Z uzasadnienia projektu ustawy o uchyleniu ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw wynika, że uchylenie ustawy stanowi realizację działań zawartych w Pakiecie Działań Antykryzysowych, jak też spełnienie postulatów wielokrotnie zgłaszanych przez partnerów społecznych.

Organizacje związków zawodowych postulowały wprowadzenie do negocjacji płacowych pełnej suwerenności podmiotów dialogu społecznego, tzn. wyłącznie organizacji związkowych i pracodawców, bez udziału strony rządowej. Związki zawodowe podnosiły, że negocjacje płacowe nie powinny być determinowane centralnie ustalonymi wskaźnikami, a poszukiwanie kompromisu w negocjacjach w sprawie wzrostu wynagrodzeń na szczeblu przedsiębiorstwa powinno być oparte jedynie na możliwościach i sytuacji finansowej każdego z przedsiębiorców.

Po uchyleniu ustawy o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw, wysokość przyrostu wynagrodzeń ustalają strony uprawnione do zawarcia zakładowego układu zbiorowego pracy, tzn. zakładowe organizacje związkowe i pracodawca.

Z powyższego wynika, że pomimo braku formalnej podstawy do prowadzenia corocznych negocjacji w sprawie wzrostu wynagrodzeń, ich prowadzenie uzależnione jest od woli stron zakładowego układu zbiorowego pracy oraz kondycji finansowej podmiotu.

5. Uznanie pakietów socjalnych za źródło prawa pracy.

Należy podkreślić, iż przedmiotowe zagadnienie nie budzi wątpliwości w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uchwale, wydanej w składzie siedmiu sędziów, z dnia 23 maja 2006 r., sygn. III PZP 2/06 (OSNP 2007/3-4/38), jednoznacznie przesądził, że: *„Postanowienia porozumienia zbiorowego w sprawie gwarancji socjalnych, pracowniczych i związkowych, zawartego w procesie prywatyzacji pośredniej (art. 1 ust. 2 pkt 1 i 1a oraz art. 31a-35 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397 ze zm.), pomiędzy związkami zawodowymi działającymi u pracodawcy a spółką handlową, która po nabyciu akcji stała się spółką dominującą nad spółką zależną będącą pracodawcą, są przepisami prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p.”.*

6. Wycofanie się z propozycji ograniczania udziału przedstawicieli pracowników w zarządach i radach nadzorczych spółek.

Udział przedstawicieli pracowników w Zarządach i Radach Nadzorczych spółek uregulowany jest w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216).

Zmniejszenie składu Rady Nadzorczej Spółki o przedstawicieli Skarbu Państwa oraz pracowników dokonywane jest w przypadku trudnej sytuacji ekonomicznej Spółki, wskazującej na zagrożenie jej działalności. Zmniejszenie udziału przedstawicieli pracowników w Radzie Nadzorczej następuje z poszanowaniem przepisów, po dopełnieniu obowiązującej procedury głosowania nad odwołaniem przez uprawnionych pracowników. Wynik głosowania jest wiążący dla Walnego Zgromadzenia. Wskazać jednak należy, że są to incydentalne przypadki.

Jednocześnie chciałbym podkreślić, że w przypadku ewentualnego wprowadzania zmian lub proponowania nowych rozwiązań w aktach prawnych z tego zakresu, będą one procedowane z poszanowaniem zasad dialogu z partnerami społecznymi.

7. Wzmocnienie partycypacji pracowniczej w spółkach Skarbu Państwa.

Udział przedstawicieli pracowników w Zarządach i Radach Nadzorczych spółek uregulowany jest w ustawie z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216). Ponadto ustawa z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji (Dz. U. z 2013 r. poz. 216) określa warunki informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji, przy czym przez zgodnie z art. 2 tej ustawy:

- informowanie to przekazywanie radzie pracowników danych w sprawach dotyczących pracodawcy umożliwiających zapoznanie się ze sprawą;
- przeprowadzanie konsultacji to wymiana poglądów oraz podjęcie dialogu między pracodawcą a radą pracowników.

Z uwagi na brak wskazania kierunku wzmocnienia partycypacji pracowniczej w spółkach, MSP nie może odnieść się w szerszy sposób do tego postulatu.

8. Podjęcie skutecznych działań nadzorczych w PLL LOT S.A., które skutkować będą poszanowaniem przez zarząd spółki praw pracowniczych, praw związkowych oraz prowadzenie konstruktywnego dialogu.

Ze względu na charakter działalności PLL LOT S.A. szczególne znaczenie posiada kwestia właściwej realizacji praw i obowiązków pracowniczych. Dotyczy to zwłaszcza sfery bezpieczeństwa wykonywania operacji lotniczych. Obszar ten jest przedmiotem nadzoru Urzędu Lotnictwa Cywilnego („ULC”). Dodatkowo podnieść trzeba, że w PLL LOT S.A. prowadzony jest głęboki proces restrukturyzacji obejmujący wszystkie obszary funkcjonowania tego podmiotu. Dla właściwego prowadzenia tego procesu konieczna jest dalsza ścisła współpraca organów Spółki i strony społecznej w trosce o „uzdrowienie” przedsiębiorstwa i zachowanie miejsc pracy.

9. Określenie kierunków prywatyzacji pracowniczo-plantatorskiej Krajowej Spółki Cukrowej „Polski Cukier” S.A. oraz zaprzestanie osłabiania jej kondycji finansowej.

MSP prowadzi prace mające na celu prywatyzację Krajowej Spółki Cukrowej S.A. zgodnie z obowiązującymi regulacjami prawnymi - rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 listopada 2004 r. w sprawie programu prywatyzacji Krajowej Spółki Cukrowej oraz trybu zbywania akcji tej spółki plantatorom buraków cukrowych oraz pracownikom, wydanym na mocy art. 11b ust. 2 ustawy z dnia 26 sierpnia 1994 r. o przekształceniach własnościowych w przemyśle cukrowniczym, tj. w trybie oferty publicznej skierowanej do pracowników Spółki i plantatorów buraków cukrowych związanych umowami kontraktacji z KSC S.A. W najbliższym czasie planowane jest przeprowadzenie konsultacji, dotyczących kluczowych elementów koncepcji prywatyzacji, z przedstawicielami osób uprawnionych do nabycia akcji Spółki.

Krajowa Spółka Cukrowa S.A. znajduje się w dobrej sytuacji ekonomiczno-finansowej. Utrzymuje się systematyczny wzrost sumy bilansowej oraz uzyskiwanego zysku netto. Spółka nie ma problemu z płynnością finansową. Realizuje plany rozwojowe.

Podjętując decyzje właścicielskie MSP analizuje wszystkie aspekty funkcjonowania Spółki, ze szczególnym uwzględnieniem jej sytuacji ekonomicznej oraz możliwości finansowych i płatniczych.

10. Opracowanie nowej strategii dla przemysłu chemicznego.

W wyniku dotychczasowych działań restrukturyzacyjnych i prywatyzacyjnych w latach 2010-2013, w sektorze chemicznym doszło do utworzenia znaczącej na skalę krajową i europejską grupy kapitałowej – Grupa Azoty. Należy podkreślić w tym miejscu, iż obecna strategia właścicielska zakłada utrzymanie kontroli nad Grupą Azoty i koncentrację działań na dalszej konsolidacji tego sektora, wzroście wartości spółki i jej rozwoju.

11. Zabezpieczenie przed wrogim przejęciem skonsolidowanej Grupy Azoty oraz pozostałych firm Wielkiej Syntezy Chemicznej.

Ochronę przed próbą wrogiego przejęcia Grupy Azoty, czyli próbą przejęcia kontroli nad Grupą bez zgody znaczącego akcjonariusza – Skarbu Państwa, stanowią dwa elementy. Pierwszym z nich są obecne zapisy statutu Grupy Azoty S.A., zgodnie z którymi tak długo, jak Skarb Państwa jest właścicielem akcji Spółki uprawnionych do co najmniej jednej piątej ogólnej liczby głosów istniejących w Spółce, prawo głosu pozostałych akcjonariuszy Spółki

zostaje ograniczone w ten sposób, że żaden z nich nie może wykonywać na Walnym Zgromadzeniu więcej niż jednej piątej ogólnej liczby głosów istniejących w Spółce w dniu odbywania Walnego Zgromadzenia. Dodatkowo ochronę stanowić będzie bariera kapitałowa związana z oczekiwaną znacznie zwiększoną kapitalizacją Grupy po konsolidacji – przejęcie pakietu kontrolnego nad Grupą wymagałoby wówczas znacznie większego zaangażowania kapitałowego.

12. Przedstawienie programu rządu dla przyszłości przemysłu stoczniowego w Polsce.

Obecnie Skarb Państwa nie jest bezpośrednio zaangażowany kapitałowo w sektor stoczniowy. Dzisiaj branżę stoczniową reprezentuje Agencja Rozwoju Przemysłu S.A., której grupa jest zaangażowana kapitałowo w podmioty sektora stoczniowego i okołostoczniowego (głównie poprzez Fundusz Inwestycyjny Zamknięty MARS). Podkreślenia wymaga, że zaangażowanie ARP S.A. ma charakter biznesowy (z wyłączeniem Stoczni Gdańsk S.A. gdzie udzielona została pomoc publiczna).

Polskie stocznie z udziałem szeroko pojętego kapitału państwowego można podzielić na:

- a) produkcyjne: Stocznia Gdańsk S.A. (stocznia prywatna, mniejszościowy pakiet posiada ARP S.A. poniżej 25%), CRIST S.A., Stocznia Marynarki Wojennej S.A. w upadłości likwidacyjnej;
- b) remontowe z portfela MARS Fundusz Inwestycyjny Zamknięty: Stocznia Remontowa NAUTA S.A. z siedzibą w Gdyni, Szczecińska Stocznia Remontowa Gryfia S.A. z siedzibą w Szczecinie, Morska Stocznia Remontowa S.A. z siedzibą w Świnoujściu.

Strategia realizowana przez ARP S.A. w stosunku do Spółek sektora stoczniowego zakłada zwiększanie wartości spółek portfelowych poprzez ich restrukturyzację oraz zwiększanie udziału w rynku konstrukcji offshore oraz pozyskiwanie zleceń z zakresu produkcji specjalnej. Stałym priorytetem realizowanym przez ARP S.A. jest także ochrona miejsc pracy w sektorze oraz tworzenie nowych.

W ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa, biorąc pod uwagę zaprezentowaną powyżej strukturę własnościową polskich stoczni, nie zachodzi potrzeba opracowania odrębnego programu rządowego dla tego sektora przemysłu. Niemniej jednak, biorąc pod uwagę postulaty partnerów społecznych, Ministerstwo Skarbu Państwa gotowe jest rozpocząć konsultacje z Ministerstwem Gospodarki w celu określenia potrzeby utworzenia programu rządowego dla sektora stoczniowego w Polsce, który mógłby objąć stocznie działające w Polsce, również te z udziałem kapitału prywatnego.

13. Ułatwienie dostępu do kredytowania realizowanych kontraktów.

Minister Skarbu Państwa działając w oparciu o obowiązujące przepisy prawa nie może zajmować się ułatwianiem kredytowania kontraktów realizowanych przez spółki z udziałem Skarbu Państwa. Taka działalność mogłaby być uznana za niedozwoloną pomoc publiczną w świetle przepisów prawa UE.

Minister Skarbu Państwa zgodnie z ustawą z dnia 8 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa (Dz. U. Nr 106 poz. 193) jest dysponentem Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców, z którego ma możliwość udzielania przedsiębiorcom pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację oraz wsparcia finansowego nie będącego pomocą publiczną.

Zasady wydatkowania środków są określone w rozporządzeniu Ministra Skarbu Państwa z dnia 11 sierpnia 2011 r. w sprawie wsparcia niebędącego pomocą publiczną (Dz. U. Nr 174

poz. 1040.) oraz w rozporządzeniu Ministra Skarbu Państwa z dnia 30 sierpnia 2011 r. w sprawie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację (Dz. U. Nr 189 poz. 1128 ze zm).

Rozporządzenie w sprawie wsparcia niebędącego pomocą publiczną określa cele, na które może zostać udzielone wsparcie, jego formy (pożyczka lub objęcie akcji/udziałów w podwyższonym kapitale zakładowym przedsiębiorcy) oraz zasady udzielania. Wsparcie może zostać udzielone w szczególności w celu finansowania nowych inwestycji przedsiębiorców oraz ochrony podstawowych interesów bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z regułami obowiązującymi w Unii Europejskiej decyzja Ministra Skarbu Państwa o udzieleniu wsparcia podejmowana jest na podstawie wyników sporządzanego przez niezależny podmiot testu prywatnego inwestora oraz biznesplanu przedsiębiorcy. Istniejące rozwiązania stwarzają możliwość zwiększenia wartości środków inwestowanych przez Skarb Państwa, co przyczynia się do podniesienia aktywności i rozwoju przedsiębiorców, a tym samym do rozwoju rynku i gospodarki regionalnej i krajowej.

Rozporządzenie w sprawie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację określa zasady udzielania pomocy publicznej przedsiębiorcom bez względu na formę ich własności (publicznej lub prywatnej). Wnioski przedsiębiorców o pomoc są przyjmowane w trybie naboru ciągłego. Pomoc na ratowanie może zostać udzielona w formie pożyczki na poprawę płynności na okres 6 miesięcy. Pomoc na restrukturyzację może zostać udzielona w formie dotacji, podwyższenia kapitału zakładowego, pożyczki lub objęcia obligacji. W przypadku pomocy na restrukturyzację przedsiębiorca musi przedłożyć plan restrukturyzacji, który umożliwi odzyskanie długoterminowej zdolności do konkurencyjności na rynku. Zgodnie z przepisami wspólnotowymi wniosek przedsiębiorcy o pomoc na ratowanie lub restrukturyzację wymaga notyfikacji w Komisji Europejskiej.

14. Podjęcie ostatecznych działań przez Skarb Państwa w celu uniknięcia upadłości Stoczni Gdańsk poprzez zgodę na leasing zwrotny na majątku stoczni.

Stocznia Gdańsk S.A. jest podmiotem prywatnym. Głównym akcjonariuszem Stoczni Gdańsk S.A. jest Gdańsk Shipyard Group Sp. z o.o. (75,01%), tj. spółka kontrolowana przez ukraińskich przedsiębiorców. Stocznia Gdańsk S.A. była zobowiązana przez Komisję Europejską do realizacji Planu restrukturyzacji. Plan restrukturyzacji był realizowany do dnia 31 grudnia 2012 r. (decyzja z dnia 22 lipca 2009 r.).

Podstawowe zobowiązania Stoczni Gdańsk S.A. wynikające z decyzji Komisji Europejskiej dotyczyły:

- przywrócenia trwałej rentowności Stoczni Gdańsk S.A.;
- dywersyfikacji produkcji stoczniowej poprzez rozwój produkcji wież wiatrowych oraz produkcję wielkogabarytowych konstrukcji stalowych;
- pokrycia przez Stocznnię Gdańsk S.A. 50% kosztów restrukturyzacji ze środków niepomocowych (środki własne, kredyty bankowe);
- zrealizowania inwestycji na kwotę 286 mln zł, w tym ok. 175 mln zł w ramach inwestycji w wieże wiatrowe (finansowane kredytem bankowym).

Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. w ramach pomocy publicznej dla Stoczni Gdańsk S.A. zwiększyła swoje zaangażowanie w kapitale o kwotę 46,6 mln zł oraz udzieliła Stoczni nieoprocentowanej pożyczki w wysokości 103,3 mln zł na spłatę zaległych zobowiązań publicznoprawnych. Obecnie zaangażowanie ARP S.A. wynosi 112,9 mln zł w kapitale oraz 103,3 mln zł w formie pożyczki, co daje łącznie kwotę 216,2 mln zł.

ISD Stocznie Sp. z o.o. oraz Stocznia Gdańsk S.A. wzięły na siebie pełną odpowiedzialność ze rzetelne przygotowanie i wprowadzenie w życie Planu restrukturyzacji.

Pomimo udzielonej pomocy publicznej i znaczącego zaangażowania ARP S.A., Stocznia Gdańsk S.A. nadal ma problemy z wypracowaniem nadwyżki finansowej oraz trudności z utrzymaniem ciągłości produkcji oraz terminowym regulowaniem zobowiązań.

Pomiędzy akcjonariuszami prowadzone są rozmowy dotyczące dalszego zaangażowania ARP S.A. w Stocznia Gdańsk S.A. Agencja Rozwoju Przemysłu S.A. wielokrotnie podkreślała, iż wyłącznie biznes plan oparty na wiarygodnych danych może stanowić podstawę dalszego zaangażowania Agencji w przedsięwzięcie.

Przygotowany przez Gdańsk Shipyard Group Sp. z o.o. dokument nie spełnia obecnie tego warunku, w związku z czym nie pozwala na dalsze zaangażowanie Agencji oraz udzielenie Stoczni nowego finansowania. Ze względu na powyższe nie jest też możliwa zgoda na leasing zwrotny na majątku Stoczni. Udzielenie Stoczni finansowania na warunkach zaproponowanych przez większościowego akcjonariusza miałyby, w ocenie Agencji Rozwoju Przemysłu S.A., nierynkowy charakter, co prowadziłoby do wydania przez Komisję Europejską nakazu zwrotu udzielonego finansowania i w konsekwencji upadłości podmiotu.

15. Pomoc w negocjacjach zmodyfikowanego programu restrukturyzacji stoczni z UE.

Zmodyfikowany Program restrukturyzacji Stoczni Gdańsk S.A. do dnia dzisiejszego nie powstał. Za utworzenie programu odpowiada większościowy akcjonariusz Stoczni Gdańsk S.A. – Gdańsk Shipyard Group Sp. z o.o.

Ministerstwo Skarbu Państwa deklaruje chęć poparcia Programu restrukturyzacji Stoczni Gdańsk S.A. w Komisji Europejskiej w przypadku, gdy większościowy akcjonariusz Stoczni Gdańsk S.A. doprowadzi do jego powstania. Należy również pamiętać o pozytywnych przykładach restrukturyzacji, jak np. CRIST S.A., czy Stocznia Remontowa NAUTA S.A.

16. Dokończenie Programu Konsolidacji Polskiego Przemysłu Obronnego.

Pod koniec sierpnia 2013 r. Ministerstwo Skarbu Państwa wypracowało i uzgodniło z Ministerstwem Obrony Narodowej koncepcję pełnej konsolidacji spółek sektora obronnego z udziałem Skarbu Państwa. Koncepcja ta zakłada utworzenie przez Skarb Państwa nowej spółki, do której wniesione będą akcje/udziały: Huty Stalowa Wola S.A., Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Centrum Techniki Morskiej S.A., 11 spółek wchodzących w skład Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych (WPRP) oraz spółek skupionych w Grupie Polskiego Holdingu Obronnego. Aktualnie trwają czynności związane z zawiązaniem przez Skarb Państwa nowej spółki, która będzie podmiotem dominującym (holderem) przyszłej Polskiej Grupy Zbrojeniowej. Jednocześnie Doradcy MSP dokonują aktualizacji oszacowania wartości poszczególnych spółek WPRP podlegających konsolidacji. W odniesieniu do OBR Centrum Techniki Morskiej S.A. uruchomiona została procedura zamówienia publicznego na wybór wykonawcy analiz prywatyzacyjnych niezbędnych do realizacji procesu konsolidacji tej Spółki, gdyż dotychczas MSP nie posiadało analizy prawnej i wyceny tego podmiotu.

Proces konsolidacji spółek sektora obronnego w ramach Polskiej Grupy Zbrojeniowej realizowany będzie sukcesywnie, począwszy od trzeciego kwartału br., harmonogram działań konsolidacyjnych zakłada zakończenie tego procesu w połowie 2014 r.

Zapowiedź powstania Polskiej Grupy Zbrojeniowej i konsolidacji przemysłu obronnego właśnie wokół tego podmiotu została przekazana do publicznej wiadomości przez Pana

Premiera Donalda Tuska podczas konferencji prasowej z udziałem Ministrów Obrony Narodowej oraz Skarbu Państwa, która miała miejsce w dniu 16 września br. na terenie Wojskowych Zakładów Mechanicznych S.A. w Siemianowicach Śląskich.

Z p...i...

Włodzimierz Karpiński